

Kedves Erasmus-tagok, barátaink és támogatóink,
meghívunk benneteket a következő nyilvános rendezvényünkre:

Szerdán, 2014. szeptember 24-én, 19-órakor a Bruder Klaus Kirche nagytermében, Stuttgart, Albert-Schäffle-Str. 30.

**Az előadás címe: A Hit nemzetmegtartó ereje
a nyugati diaszpórában**

Előadó: Dr. Tempfli Imre plébános úr

Rövid életrajz és háttér:

1954. december 3-án születtem a Szatmár megyei Kaplony-ban (Erdély).
1973 és 1979 között a gyulafehérvári Római Katolikus Hittudományi Főiskolán filozófiát és teológiát tanultam.
1979-ben szenteltek pappá a Szatmári Egyházmegye szolgálatára.
Előbb Máramarosszigeten, majd Nagybányán voltam segédlelkész.
1986 őszén plébánosi kinevezést kaptam Alsó-homoródra.
1990 őszétől teológiai tanár és fe-gyelmi prefektus lettem a gyulafehérvári Római Katolikus Hittudományi Főiskolán.
1991 és 1993 között Rómában a „Gergely-Egyetemen” egyháztörténelmi tanulmányokat folytattam és belőle licenciátusi fokozatot szereztem.
1993 őszétől a szatmári „Szent Család” plébánia lelkésze lettem.
1994. június 22-én Budapesten, a Pázmány Péter Hittudományi Akadémián doktori fokozatot szereztem teológiából.
1994 és 2007 között a németországi „Kirche in Not” katolikus nemzetközi segélyszervezet osztályvezetője voltam Königstein im Taunus-ban.
2001 nyarától 2002 nyarától Reizer Pál szatmári püspök helynöke voltam.
2007. július 1-től a Stuttgarti Magyar Katolikus Egyházközség 2. lelkésze.
2008. december 1-től a Stuttgarti Magyar Egyházközség plébánosa.

Az előadás szövege a „Hit nemzetmegtartó Ereje” című könyvben már megjelent nyomtatott formában a KÉSz IX. Országos kongresszusa kiadásaként 2013 nov. 9.-én.

Kivonatos vázlat:

1. A II. világháború emigrációi
2. A hit a diaszpórában is összetartó erő
3. A hit ápolja a gyökereket
4. A hit mindig egységet teremt
5. A hit a testvéri szeretet szorgalmazza
6. Van egy álmom

A rákövetkező rendezvényünk: 2014. nov. 26-án, szerdán.
Témája: „Örmények a Kárpátmedencében”.
Előadó: Dr. Pál Emese, Kolozsvár, Bolyai Egyetem.

A HIT NEMZETMEGTARTÓ EREJE A NYUGATI DIASZPÓRÁBAN

Budapest, 2014. szeptember 24.

Kedves ERAK Tagok! Kedves Barátaim!

Szeretettel köszöntöm Önöket az ERAK ezen rendezvényén. Amikor a tavaly novemberi KÉSZ-konferencia szervezői arra kértek fel, hogy a nyugat-európai magyarság szemszögéből szóljak *a hit nemzetmegtartó erejéről*, azonnal tudtam, hogy a kört le kell szűkítenem, hisz akkora irdatlan és sokrétű a téma, hogy egy előadásba a legjobb szándékkal sem tudom belegyömöszölni. És – bár én is a hit nemzetmegtartó erejéről beszéltem -, csak *a nyugat-európai*, és azon belül csak *a németországi magyar katolikusok helyzetét* vettem górcső alá, egyrészt, mert azoknak vagyok az egyik lelkipásztora, másrészt pedig, mert – reméltem - hogy ha *a megváltoztatandókat megváltoztatjuk*, akkor előadásomban épp úgy magukra ismernek majd a nyugati, illetve tengerentúli katolikus egyházközösségek, mint a más keresztény felekezetek magyar tagjai...

1. Bevezető

*„... Élünk ma is, ahogy lehet,
s Isten-hitünk szent erejével
magyar szívünk szeretetével
őrizzük ezt a gyökeret.*

*Míg Isten a mi menedékünk
és hűség minden fegyverzetünk,
addig félnünk nem szabad:
mert a gyökér, az megmaradt!*

*Ki hűséget vet - életet arat,
és a gyökér, az megmarad!”*

Ezeket a sorokat a 2000-ben elhunyt Wass Albert katolikus prózaíró és költő írja, akinek az erdélyi magyar kisebbség szempontjából mindenképp ígéretes életét a II. világháború kettébe töri. 1944-től előbb Németországban, majd az Amerikai Egyesült Államokban telepedik le. Ezalatt Romániában, koholt perben háborús bűnösnek mondják ki, és soha nem térhet haza szülőföldjére. 1990-ig műveit is számúzik, majd csak utána indul meg kiadásuk. Verseit nem kevesen a magyar hazafias költészet legszebb darabjai közé számítják. « *A gyökér megmarad* » című versében, amelyet menekülés közben, talán 1945-ben, Németországban ír, az *a bizonyos megtartó gyökér Erdély*, ahonnan az író kivándorolni kényszerül. De ez az Erdély átvitt értelemben minden magyar számára az elhagyott szülőföld gyökerét is jelentheti, amelybe « *Isten-hite szent erejével* », és « *magyar szíve szeretetével* » kapaszkodik. Mert ösztönösen tudja, hogy az emigrációban magyarként addig él, amíg a gyökerei élnek.

A nyugati magyar emigráció fogalma csak a *II. világháborút* követően került igazán az érdeklődés homlokterébe, amikor Budapest eleste után nemcsak az egész katonai és polgári közigazgatás, de nyomában 1 millió magyar hagyta el a szülőföldet! Egy részük *Ausztriában* keresett ideiglenes menedéket. Mások *Németországban* találtak új otthonra. Legtöbben azonban – mintegy 180 ezren – a tengeren túlra távoztak.

Az emigránsok számát hamarosan az '56-os forradalom és szabadságharc több mint 200 ezer menekültje is növelte. Legtöbben ismét Amerikát választották új hazájuknak, de Európában is sokan maradtak. A '90-es évek elején az egész nyugati emigrációban másfél millió magyart emlegettek.

Ezeknek több mint a fele katolikus. Velük kapcsolatban a legújabb adatunk 2010-ből származik főpásztorunk, a külföldi magyarok lelkipásztori ellátásáért felelős *Dr. Cserháti Ferenc esztergom-budapesti segédpüspök* tollából. Szerinte az egész nyugati magyar diaszpórában 170 ezer katolikus hívő jár szentmisékre. Első hallásra ez nagyon kevés. S így is van. A *statisztikáról* azonban tudni kell, hogy nem tartalmazza az *elcsatolt részekről származó magyar anyanyelvű katolikusokat*, mert azok az *utódállamok* állampolgáraiként vannak feltüntetve. Mint ahogyan azokat a magyar katolikusokat sem tartalmazza, akik a befogadó ország állampolgárságát már felvették. Végül az aktuális szám az már csak azért is sokkal több, mert az utóbbi két évben csak *Baden-Württemberg* területén, 20 ezer magyar telepedett le.

Míg 1990-ig politikai okokból hagyták el a szülőföldet az emberek, ma a kivándorlás gyakori kiváltója a gazdasági bizonytalanság, az alapvető javak hiánya és a szociális nyugtalanság. A kivándorlás mindkét esetben a túlélési vágy keresztútja, amelyen a kivándorlók inkább áldozatok, semmint a vándorlásukkal együtt járó viszontagságok felelős irányítói. Sorsuk, sokszor, és nem is csak az elején, idegenség, elszigeteltség és nagy anyagi szükség. Vállukat ólomsúlyként nyomja a nyelv ismeretének hiánya, az idegenben hatványozottan érzett kirekesztettség érzése, valamint az egzisztenciális problémák ezerarcúsága. Amibe – adottságaikon illetve képességeiken, bátorságukon és a befogadó ország *maroknyi magyarjának segítőkézségén* kívül – kapaszkodhatnak, az egyedül *csak a hit*. Mert ez a hit tartja meg őket kinn, az idegenben is a nemzetnek – és ezzel önmaguknak.

2. Hogyan képes a hit arra, hogy a nemzetnek megtartsa azokat, akik leszakadtak a testéről?

Először is azzal, hogy

2.1. A hit a diaszpórában is összetartja őket.

A németországi magyar katolikus lelkipásztori szolgálat első megszervezői *dr. Rozsály Ferenc* (1917-1957) és *dr. Meskó Lajos* (1911-2008) piarista atyák voltak, akikhez később *Kótai Lajos* (1914-1980) váci egyházmegyes pap is csatlakozott. Ők hárman felkutatották a menekült magyar papokat, hogy megkezdhesék a lelkipásztori munkát a menekültek között. Németországban akkor 82, Ausztriában pedig 27 magyar egyházmegyes pap és szerzetes volt!

A papok – mivel nem volt fizetésük -, könyöradományból tengették életüket. De ugyanilyen elesettek voltak a hívek is. A lelkipásztori munka gerincét a szentmisék, a hitoktatás, a családlátogatás, a betegek és fiatalok felkarolása, a zarándoklatok stb. képezték. Nehézséget jelentett az, hogy a híveket általában csak hétvégeken lehetett elérni. Rövid pár óra alatt sok feladatot kellett megoldani. A rögtönzött barakk volt az egyetlen hely, ahol papok és hívek találkozhattak. Egy-egy lelkésznek 15-20 helyre is el kellett mennie. Volt olyan, aki egyhónapos körutakat tett, anélkül, hogy közben otthonát láthatta volna. Így tartották össze a hitben híveiket...

Mi, kései utódok ugyanezen az úton járunk. Meg vagyunk győződve, hogy egyedül a hit képes igazi közösségben megtartani az embereket, mert együtt vagyunk Krisztus misztikus teste; mert csak a közösség gátolja meg a lelki romlást, amely az idegenben még hamarabb kikezdi az embert, és mert *közösségben tudunk a nemzetnek megmaradni*. Valljuk, hogy az Egyház 8. szentsége a *találkozások*! Nap, mint nap tapasztaljuk, hogy milyen sokat jelent az idegenben élőknek, ha anyanyelvén imádkozhat, énekelhet, papjával lelke problémáiról beszélhet. Hiába, imádkozni csak anyanyelvünkön lehet! Sokszor könnyekig meghat, hogy az *ágápékon* mennyire *tudnak örvendeni egymásnak*. Arcuk felderül, problémáikat egycsapásra elfújja a szél, és ömlik belőlük a szó azon az egy nyelven, amelyet más nem ért, de csak azon lehet igazán kifejezni az érzéseket. Mikor 2007-ben Stuttgartba érkeztem, megütközve állapítottam meg, hogy míg a szentmisén alig válaszolnak és énekelnek, bezzeg az ágápén annál nagyobb a hangjuk. És ezt méltatlankodva szóvá is tettem. Később rájöttem, hogy az ágapé is *istentisztelet* a szó tágabb értelmében. Ha ugyanis Krisztus nevében gyűlünk össze, akkor *Ő az ágápén is ott van közöttünk*. Azóta tudom, nekem mindössze az a dolgom, hogy lehetőséget adjak híveimnek a találkozásra, és azt a találkozást, a 8. szentséget – legyen az szentmise, vagy ágapé vagy más alkalom - Krisztussal töltssem meg.

Ezért is olyan *nagyon látogatottak a szentmiséink*. Jelenleg az egész nyugati diaszpórában 67 katolikus misszióban illetve egyházközségben, 193 misézőhelyen 170 ezer hívő jár templomba. Számukra 121 lelkipásztor mutat be szentmisét. *Németországban* a gyakorló katolikusok száma 51.000, akiket 12 misszióba tömörítve, 64 misézőhelyen 14 pap lát el. Híveink nem egyszer 40-50km-ről jönnek el a szentmisére, hogy közösségben lehessenek hittestvéreikkel. Egy-egy lelkipásztor pedig azért

tesz meg hétvégeken 200-300 km-t, mert tudja, hogy a hit összegyűjti, és a hitnek illetve a nemzetnek megtartja a híveket!

Hogyan képes a nemzetnek megtartani követőit a hit? Úgy, hogy

2.2. A hit ápolja a gyökereket.

„... Valójában a hit és remény sok elvándorló szívében oszthatatlan szópárost képez... Sok ember utazását serkenti az a mély bizalom, hogy Isten sohasem hagyja cserben az ő teremtményét, és ez olyan erőt ad neki, amely tűrhetőbbé teszi számára a gyökértelenség és az elválás által ütött sebek elviselését, s titkon talán még azt a reményt is felcsillantja benne, hogy egyszer majd visszatérhet származási földjére...”

„...hogyan egyszer majd visszatérhet származási földjére...” Ezeket XVI. Benedek pápa írta 2013. január 20-án, „A vándorlók és menekültek világnapja” alkalmából. A legtöbb kivándorlót ez a vágy töltötte és tölti el ma is. Ezért mindent megtesz azért, hogy a köztes időben ne szakadjon el szülőföldje nyelvétől, hagyományaitól és kultúrájától.

Nosztalgizáló történelemóra lenne a mai előadásom, ha csak a kezdetekről szólna. 1945 őszéről, amikor a menekültek gyermekeinek tanítását P. Csejtey Béla ferences atya Passauban elkezdte. 1946-ról, amikor Burg Kastl-ban megnyílt a magyar középiskola. Vagy a Magyar Iskolabizottságról, amely ugyanekkor 621 iskolást tartott számon és taníttatott magyar nyelvre, irodalomra, hagyományra és kultúrára. Illetve a Magyar Cserkészetről, amely 1947 decemberében már 20 cserkészközosséggel, 24 rajjal és 48 poszttal, illetve 700 taggal rendelkezett. A rendszeres hétvégi találkozók, az év közben és a nyári szünetben rendezett táborok programja olyan volt, hogy a fiatalokat komoly magyarságtudatban részesítette. És ugyanezt tette mindenütt a számos táncsoport, kórus, néphagyományt ápoló kör és klub a magyar emigráció történelmének folyamán.

„A hagyomány nem a hamu őrzése, hanem a láng továbbadása...” – mondta Mórusz Szent Tamás (1478-1535) angol katolikus jogász, író, költő és államférfi. Mi ezzel a tudattal ápoljuk ma is hitünkkel odakint a gyökereket. Fel kell említenem, hogy ezek a hagyományápoló hétvégi magyar óvodák, iskolák, cserkészcsapatok, énekkarok, táncsoportok, értelmiségi-, irodalmi és képzőművészeti körök, baráti közösségek, társaságok, egyesületek és klubok, magyar bálók és egyéb rendezvények, nem is beszélve a folyóiratokról, hírlapokról, rádiókról, honlapokról, facebook oldalakról, ma is virágoznak, és a magyar nyelvre, kultúrára és hagyományőrzésre nevelnek. Német katolikus testvéreink, akik időközben sok egyházi hagyományt kidobtak az ablakon, most bámulnak bennünket, mert míg náluk csapatosan fordítanak hátat egyházuknak a benne igazi otthonra nem találó hívek, nálunk a folyamat fordított: majd minden Németországba jövő magyar először az egyházát keresi fel. Mikor oka

után kérdeznek, meglepődve látják, hogy ahol hagyomány van, ott van kultúra, és ahol kultúra van, ott van nemzeti öntudat, és ahol ez van, ott erősebb a hit. Mert a nyugati magyar diaszpórában is igaz, ami a Kárpát-medencében: a vallásos emberek, különösen a rendszeresen imádkozók és templomba járók *nemzeti öntudata, pozitív életbeállítottsága és aktivitása* sokkal nagyobb, mint a nem-vallásosaké.

Hogyan képes a nemzetnek megtartani követőit a hit?

2.3. A hit mindig egységet teremt.

Az evangélikus teológus, Helmuth Thielike (1908-1986) írja: *„Egy alkalommal térdepelve a sivatag homokjában együtt ünnepeltem pár délnyugat-afrikai hereróval a szentmisét. Egyikünk sem értett a másik nyelvéből egy szót sem. Amikor azonban keresztet vetettem és kiejtettem Jézus nevét, fekete arcuk felragyogott. Ugyanazt a kenyeret ettük, ugyanabból a kehelyből ittunk, és ők nem tudták, hogyan mutassák ki még jobban irántam való szeretetüket. Azelőtt soha nem láttuk egymást. Közöttünk földrajzi, társadalmi és kulturális szakadékok feszültek. És mégis körülöleltek bennünket láthatatlan kezek, amelyek nem ebből a világból valók. Akkor leesett a hályog a szememről és megértettem ... az Egyház titkát. És megértettem a hit csodáját.”*

A mai ember állandóan úton van az élet sivatagában és keres, mert gyökértelen lett és nincs semmi kapaszkodója. Lelki otthon után vágyik, amely neki önazonosságot és tartást ad. Ugyanerről ír XVI. Benedek pápa az előbb egyszer már idézett levelében az elvándorlókkal kapcsolatban: *„A kivándorló (...) abból a bizalomból táplálkozik, hogy valahol (...) befogadják és együttérzően megsegítik, olyan emberekkel találkozik, akik megértést tanúsítanak (...) nélkülözése és tragédiája iránt, és még azokat az értékeket és képességeket is megbecsülik, amelyeket a kivándorló magával hozott...”*

1945-ben a magyarokat összefogó intézmények között nem hiába voltak első helyen a katolikus és protestáns egyházak. Tudták, hogy új otthont kell teremteni emigráns népüknek. És csak ők tudtak teremteni...

Ma is így teszünk. Igyekszünk minden erőnkkel *közös otthont* teremteni azoknak a testvéreknek, akik az anyaországból vagy az elcsatolt részokról nálunk bekopognak. Nem csalogatjuk őket egy jobb élet reményével, de ha jönnek, akkor szeretettel befogadjuk őket közösségeinkbe, megértést tanúsítunk sorsuk iránt, és együttérzően segítünk nekik az elhelyezkedés nehézségeiben. Egységre vágyunk és egységre törekszünk, és nem csak azért, mert közöttünk nem feszülnek földrajzi, társadalmi és kulturális szakadékok. Vagy, mert a külhoni magyaroknak nem lenne különböző véleményük. Hanem, mert tapasztalatból tudjuk, hogy mit jelent a hontalanság és az idegenség, az elszigeteltség és a magány. Talán ezért is keressük jobban egymást. Talán ezért is őszintébb az ökumenizmusunk

más vallásfelekezeti testvéreinkkel. Talán ezért is gyakoribbak a közös programok, rendezvények és ünnepek.

Hogyan képes a nemzetnek megtartani követőit a hit?

2.4. A hit a testvéri szeretetben mutatkozik meg.

„A migráció tágas mezején az egyház különböző irányokban érezteti anyai gondoskodását. (...) Konkrét segítséget nyújt a migrációban uralkodó és nem ritkán drámákat és tragédiákat is szülő szegénység és szenvedés terén. Ezen a területen lehetővé teszi, hogy az egyes személyek és csoportok, az önkéntes segélyegyesületek és mozgalmak, plébániai és egyházmegyei szervezetek tanúsítsák nagylelkű elkötelezettségüket, és együttműködve a jóakarátú emberekkel, hozzájáruljanak nagyon sok szükséghelyzet megoldásához.” – írja XVI. Benedek pápa a már idézett levelében.

A menekülés kezdetekor nem csak a papok éltek sanyarú helyzetben, hanem a hívek is. Ha nem kértek és nem kaptak volna otthonról csomagot, nem élték volna túl az első ínséges éveket. Jellemző a helyzetükre az a kis anekdota, amelyet stuttgarti híveim emlékezete őrzött meg. E szerint egy alkalommal gyóntatás volt valamelyik *Magyar Misszióban*. Noha reggeltől folyt, mégis még késő délután is sokan tolongtak a gyóntatószék körül. Egyszer csak a pap, aki *nagyon fáradt lehetett már*, meg aztán – így utána gondolkodva – unhatta is mindig ugyanazt hallani, kiszállt a gyóntatószékből, és sztentori hangon odakiáltotta a templom csendjében még számos gyónásra várakozó gyermekének: *„Aki a bajtól fát lopott, annak az nem bűn!”*

A *szűkös* esztendő után azonban jöttek *kövérébbek* is. És mivel az *egyszer megtapasztalt együttérzés* és segítség a jó embert segítőkészebbé teszi, ők is jó szívvel segítettek a náluk szegényebbekben. Noha soha nem voltak nagypénzüek, de ha szolidaritási akcióról volt szó, akkor adakoztak, mert emlékeztek arra, hogy maguk is mennyit kaptak. A *Weingarteni Magyar Katolikus Misszió* pl. a *jugoszláviai polgárháború idején* - 1992-ig - öt segélyszállítmányt vitt a *Magyarországra* menekült horvátoknak és magyaroknak. Az erdélyi magyarság számára pedig – ugyancsak 1992-ig – 34 segélyszállítmányt indított útjára. És akkor a többi magyar missziók segélyakcióiról nem is tettem említést...

Legújabbán azokon segítünk, akik valamilyen okból ismét vándorbotot vettek a kezükbe. A németországi magyar papok konferenciáján megjelenő paptestvéreimtől tudom, hogy minden *magyar misszió kiveszi részét* a munkahely- és lakáskeresésben, a nyelvtanításban, és a beilleszkedés megkönnyítésében. Mindnek vannak ún. *saját projektjei*, egyházmegyei, árvaházai, intézményei, püspökei, papjai és laikusai, akiket *„örökbe fogadott”* és lehetőségei szerint segít. Mert tudja, hogy a hit a tevőleges szeretetben mutatkozik meg, de abból is táplálkozik...

3. Van egy álmom...

„Van egy álmom” - volt a címe a nagy baptista lelkipásztor és polgárjogi aktivista, *Martin Luther King* (1929-1968) egyik beszédének, amelyet 1963. augusztus 28-án tartott, a *Washingtoni Menetelés* alkalmával, hogy a feketéket is egyenlőknek ismerjék el az országban. Ebből az álomból éltek milliók és milliók, míg az valóra nem vált, és az amerikai nemzet tagjait közelebb nem hozta egymáshoz.

Nekünk, a nyugati diaszpóra magyar katolikusainak is van egy álmunk, amely ugyanezt célozza: hogy a nemzet folyamának harmadik ága is kapja meg az őt megillető elismerést, és még szorosabban kapcsolódhasson a másik két ághoz! Amint azt örvendetesen a *Magyar Diaszpóra Tanács* 2011. november 17-én elfogadott *Alapító Nyilatkozata* is tartalmazza...

Mielőtt ide, Önökhöz jöttem volna, pár missziós paptestvéremmel összeültünk, hogy egy néhány gyakorlati kérést és tanácsot megfogalmazzunk. Íme, itt vannak, a teljesség igénye nélkül.

- Az első talán az, hogy egy közös stratégiára lenne szükség, egy jövőképre, hogy mit akarunk a következő évtizedekben nemzeti szinten elérni? Nem csak itthon, az anyaországban, hanem az egész Kárpát-medencében, sőt a nyugati diaszpórában is. Kellene egy vízió, egy cél, és egy stratégia, amellyel ezt elérhetjük. És ez csak egy nagyobb és szélesebb összmagyar összefogás eredményeként születhetik meg!

- Most, a *Körösí Csoma Sándor-program* keretében, amelynek célja az volt, hogy a Magyarországgal való kapcsolattartást ösztönözze, ezzel pedig a magyar identitást erősítse, jól esett látni, hogy itthon is számon tartanak bennünket. Ugyanakkor az sem kerülte el a figyelmünket, hogy mennyire kevésbé ismernek még idehaza bennünket. Talán egy rendszeres magyar-magyar-magyar találkozó kellene az anyaország, az elcsatolt részek illetve a nyugati magyarság képviselői között, hogy még jobban megismerjük egymás erősségeit és hiányait...

- Ebben az is segítene, ha a *Magyar Nagykövetségek, Kultúrintézetek, a Magyar Nemzet* és (mindenkori) *Kormány külhoni képviselői* még intenzívebben keresnék velünk a kapcsolatot. Ahol pedig ez örvendetesen megvan, ott viszont a formális kapcsolatot emeljük magasabb és személyesebb szintre!

- Az is fontos lenne, hogy a kormány segítse a *Magyar Iskolákat, a Cserkészteket, a Hétvégi Iskolákat*, nem pénzzel, hanem tanagyaggal – és tanerővel. Vagy egy-egy kultúr csoportnak a diaszpórába való küldésével... Mert odakint is érvényes, és talán érvényesebb, mint valaha *Reményik Sándor* versének refrénje: „Ne hagyjátok a templomot, / A templomot s az iskolát!”

- Végül örvendünk annak, hogy az anyaország Egyháza - bár maga is nagy paphiánnyal küzd -, számunkra papi utánpótlásról gondoskodni törekszik. Mert a jelenlegi gárda bármilyen lelkiismeretes és hőiesen is

dolgozik, főhajtás előttük, előbb-utóbb kidől. Meglátásunk változatlanul az, hogy egy-egy anyaországi vagy elcsatolt részek egyházmegyéje „fogadjon örökbe” egy külhoni missziót, vagy pedig az egyház és állam egy-egy külföldön magát továbbképző pap költségeit vállalja magára, és az – ennek fejében – a tanulmányi idő alatt az ottani híveket ellátja, annak tudatában, hogy végvára vitézek valók...

- Az itthoni paptestvérektől pedig azt szeretnénk, hogy a kivándorlókat „egy elbocsátó szép üzenettel” lássák el, hogy bennünket odakint minél hamarabb megtaláljanak...

Hát röviden ez a mi álmunk. Hogy ez csak álmom? – mondják. Friedensreich Hundertwasser (1928-2000) osztrák művész szavaival válaszolnék: „Ha valaki egyedül álmodik, az csak egy álmom. Ha sokan álmodnak együtt, az egy új valóság kezdete.” Azért jöttem el ide, Önökhöz, hogy sokan álmodjunk...

4. Befejezés

Nemrég készült el *a nyugati magyar katolikusok honoldala*: www.magyar-katolikusok-kulfoldon.com címszó alatt. Rajta egy *szőlőtőke*, belőle *szőlővessző* hajt ki. Azon pedig egy *szőlőfürt szőlőszemekkel*. Tudatosan választottuk ezt a *motívumot*. Mert egyrészt a szőlőtő és a szőlővessző *Krisztus*, aki nélkül Istennel kapcsolatban nem maradhatunk, és termést nem hozhatunk. Másrészt viszont számunkra a szőlőtőke a Kárpát-medence, a szőlővesszők a benne található országok magyarsága, és a szőlőszemek azok mi vagyunk, a diaszpóra népe, bárhová is sodort bennünket az élet.

Legutóbb azt olvashattuk ott kinn, hogy itthon, bizonyos körökben *nemzethordozó* és *nem-nemzethordozó* kategóriákról folyt a vita... Mi olyan kevesen vagyunk odakint, hogy nem tekinthetjük magunkat *nemzethordozó* erőknél, de szentül meg vagyunk győződve arról, hogy bárhol vagyunk, bennünk is él a nemzet! Mi is ugyanannak a nemzetnek vagyunk a tagjai. Ugyanolyan jó magyarok vagyunk, mint az otthoniak, - és mi is magunkban hordozzuk a szülőföldet – és a nemzetet.

Adja Isten, hogy a gyökér még sokáig bennünk maradjon, és mi azt hűséggel ápolhassuk. Mert:

*„Ki hűséget vet - életet arat,
és a gyökér, az megmarad!”*

Kérem, segítsen nekünk az, akinek feladata, és az, aki tud!

Stuttgart, 2014. szeptember 24.